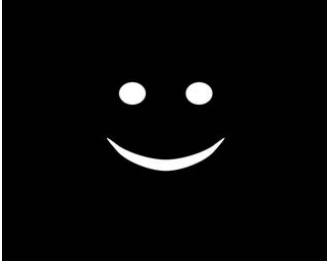

ขาวดำ

>>> ยกย่องกันในความดีในวันที่มีชีวิต ดีกว่ามานั่งสรรเสริญในวันว่างไร้วิญญาณ <<<

พอวงปีชีวิตเพิ่มมากขึ้น เราก็มักจะต้องไปงานขาวดำมากขึ้น เห็นการจากลาดับโลกนี้ไปมากขึ้น แต่ก็แปลก...มันทำให้เราทำใจได้ ปลงตกมากขึ้นตามไปด้วย สังเกตเห็นว่าในงานเช่นนี้นั้นผู้คนมักจะใส่ชุดดำมากกว่าชุดขาว เหตุเพราะอาจจะเป็นการแสดงร่วมทุกข์กับผู้สูญเสียคนอื่นเป็นที่รัก

ในชีวิตที่เหลืออยู่ของเราล้วนมีขาวดำเช่นกัน ด้านขาวเป็นด้านสว่าง ด้านแห่งแสงความดีงาม ด้านดำเป็นด้านมืดด้านไม่งาม ด้านเศร้าโศกทุกข์เจ็บปวด ด้านนี้เรามักไม่มีใครชอบให้ใครเห็น แต่...คนเราส่วนมากกลับมองเห็นด้านมืดของคนอื่นมากกว่าความสว่าง **มักนำเอาด้านนี้มา ตีฉินนินทา มากล่าวร้ายต่อกัน** ด้านดีงามกลับไม่ค่อยจะยกย่องสรรเสริญกัน **ซ้ำร้ายเห็นด้านดีของคนอื่นกลับอิจฉา อนิจจา** ทำไมเราไม่พูดถึงคนอื่นในด้านดีงามกันบ้าง ไม่เสียหายอะไรถ้าเราเห็นความดีงามแล้วเราชื่นชม ที่เห็นความขาวผุดผ่องแล้วเราสบายใจ

แล้วเราเล่า เราจะให้ความทุกข์ใจหรือความสบายใจต่อคนรอบข้าง โดยไม่ต้องใส่ใจว่าใครจะว่ากล่าวอันใด (มันก็ยากอยู่) เป็นการฝึกฝนสร้างกุศลอีกแบบหนึ่ง **เราทำความดีให้ปรากฏออกมาให้คนอื่นรับรู้** โดยไม่ต้องโชว์คืออวดดี ให้แสงแห่งความงามได้ส่องประกายออกมาเพื่อส่องทางให้กับผู้คน โดยไม่ต้องไปโหยหาแสงให้กับตัวเอง ไม่หิวแสงมาส่องตัว เป็นเราที่ต้องส่องแสงจากตัวเราเพื่อคนอื่น

ในสังคมนี้นักคนหิวแสงมีเยอะแล้ว ต่างคนต่างออกมาเรียกร้องให้คนอื่นเอาแสงมาส่อง เราต้องเป็นแสงส่องนำทางผู้คน ทำความดีในแบบเรา ตามความสามารถ น้อมรับในตัวคนของเราตามแบบที่เราเป็น **ค้นหาวิถีทางแห่งความดีของเราให้พบ** แล้วทำด้วยความจริงใจจริงจัง ไม่ต้องหวังมาให้ใครเห็น เพราะเป็นสัจธรรมอย่างหนึ่งของโลกนี้ แสงแห่งความดีอย่างไรเสียก็ต้องมีคนเห็น ยิ่งในที่มืดมืดแสงเพียงน้อยนิดย่อมจำเป็น อีกมุมหนึ่งเราก็ต้องมองให้เห็นด้านสว่างของคนอื่นให้มากขึ้น ยกย่องคนทำดี อย่ามัวแต่จ้องมองหาความมืดดำ เพราะมันจะทำให้เรามีแต่มีดมนตลอดไป และจะทำให้ทุกที่ที่เราไปหม่นหมองไปด้วย **ไม่ดีกว่าหรือที่เราจะไปไหนแล้วทุกที่ดูขาวสว่างไสว ....**

คนข้างวัด

ติดตามอ่านบทความได้ที่ <https://konkhangwat.blogspot.com>